

Kardinál Willem Eijk proti rodovej rovnosti

Kardinál Willem Eijk

1. júna 2019 ✚ Cirkev ✚ Gender

Rím, Taliansko, 16. máj 2019 (LifeSiteNews) – **Kardinál Willem Eijk z Holandska na Pápežskej univerzite sv. Tomáša Akvinského v Ríme odštartoval Rímske fórum života 2019 prednáškou, v ktorej varoval pred „rodovou teóriou“, ktorá predstavuje hrozbu nielen pre tradičnú rodinu, ale aj samotnú kresťanskú vieru.**

Foto: kardinál Willem Eijk

64 ročný Mons. Eijk je arcibiskupom v Utrechte. Za kardinála bol menovaný v roku 2012 pápežom Benediktom, v posledných rokoch otvorene vystupuje na obhajobu ortodoxného učenia Cirkvi.

Kardinál Eijk vo svojom úvodnom prejave povedal, že „vícia človeka“ predkladaná v genderovej teórii, ktorú charakterizoval ako predstavu, že človek si môže zvoliť svoj rod, je v „radikálnom“ protiklade s pohľadom na ľudskú osobu v kresťanstve. Podľa neho koreň rodovej teórie spočíva vo feministickom hnutí 60. a 70. rokov.

„Radikalizovaný feminizmus je presvedčený, že rola vydatej ženy ako nástroja na plodenie a výchovu potomstva je iba spoločenskou rolou, ktorú jej doteraz vnucovala spoločnosť,” povedal. „Je taktiež presvedčený, že sa od nej môže, ba musí oslobodiť antikoncepciou a umelou reprodukciou.“ Podľa Eijka toto „oslobodenie“ vydláždilo cestu pre “úplné oddelenie rodu od biologického pohlavia” a dokonca legalizovalo potrat.

Eijk povedal účastníkom konferencie, že medzinárodné organizácie, ako napríklad Svetová zdravotnícka organizácia, cez peniaze vyvíjajú nátlak na štáty, aby podporovali teóriu rodovej rovnosti a vštepovali ju deťom. Kardinál tiež povedal, že verejné uznanie genderovej teórie je spôsobené “hyper-individualizmom a s ním spojenou autonómnou etikou” západnej spoločnosti, ktorá vníma ľudské telo skôr ako nástroj než ako integrálnu súčasť duše. Na vyvrátenie tohto tvrdenia Eijk citoval učenie pápeža Jána Pavla II. o teológii tela.

„Ľudská osoba nie je iba „myseľ“, ale jednota duchovnej a materiálnej dimenzie, duše a tela. Ľudská osoba nie je iba duša, alebo iba telo,” uviedol. Ľudské telo, “nie je surovým prvkom ... patrí k bytiu ľudskej osoby [a] má svoje vlastné ciele a významy, ktoré ľudská osoba nemôže zmeniť.”

Eijk potvrdil rozdiely medzi mužmi a ženami, ako aj komplementárnosť mužov a žien a povedal, že zmena tohto vzťahu by pre evanjelium bola katastrofálna.

„Odstránenie alebo zmena významu otca, matky, manželstva, otcovstva a materstva sťažuje ohlasovanie viery v Boha v troch osobách – Boha Otca, Krista ako Syna Boha Otca, stvoreného človeka a Márie ako nevesty Ducha Svätého. Boh je identifikovaný ako Otec a manžel svojho izraelského ľudu. Podkopať význam manžela a manželky znamená podkopať možnosť ohlasovania tejto zvesti. “

Na záver Eijk poznamenal, že poukazovať na omyly genderovej rodovej teórie je “mimoriadne naliehavé, pretože ona ohrozuje nielen sexuálnu morálku, ale aj ohlasovanie samotnej kresťanskej viery”.

Genderová teória: hrozba pre rodinu a ohlasovanie kresťanskej viery

Willem Jacobus kardinál Eijk

Prednáška odznela na Rímskom fóre života v Ríme 16. mája 2019

Čo tvrdí genderová ideológia ?

Genderová teória je určite teória moderná, ktorá proti Božiemu štátu stavia štát človeka a proti kresťanskej viere svetový poriadok.

O čom je genderová teória? Pojem „pohlavie“ sa vzťahuje na dve kategórie: „muž“ a „žena“, pretože ľudia a väčšina živých bytostí sú kategorizované podľa anatomických a fyziologických rozdielov v ich reprodukčných orgánoch a sekundárnych sexuálnych charakteristík. V päťdesiatych rokoch minulého storočia bol zavedený pojem „gender“ čiže rod. Ten sa týka viac sociálnych rolí muža a ženy. (1) Rodová teória vychádza z toho, že táto spoločenská rola nemá nijaký, alebo iba vzdialený, súvis s biologickým pohlavím.

V minulosti (podľa genderovej ideológie pozn. red.) bol rod ako sociálna rola vnucovaný mužom aj ženám spoločnosťou a aj dnes je tomu tak v mnohých častiach sveta. Avšak v západnej spoločnosti s jej hyper-individualizmom a s tým spojenou autonómnou etikou je jednotlivec pobádaný, aby neprijal rolu, ktorú mu spoločnosť vnucuje, ale sám sa rozhodoval, pokiaľ ide o rod. Jednotlivec si pritom neuvedomuje, že je pod silným vplyvom verejnej mienky, masmédií, sociálnych médií a sveta reklamy a žije v presvedčení, že sa rozhoduje úplne samostatne.

Rola, ktorú si jednotlivec volí, sa nazýva „rodová identita“. Môže si ju vybrať bez tlaku spoločnosti a bez ohľadu na svoje biologické pohlavie. Jednotlivec by sa teda mohol v závislosti od svojej sexuálnej orientácie rozhodovať, že bude heterosexuálny muž, heterosexuálna žena, homosexuál, lesbička, transsexuál, transgender alebo kastrát. (2) Transgender je osoba, ktorej rodová identita sa nezhoduje s jej biologickým pohlavím: cíti sa ženou, hoci je biologicky mužom, alebo naopak. Keď je človek nespokojný so svojím pohlavím, ide o prípad rodovej dysfórie. Transsexuál je transgender, ktorý má v úmysle podstúpiť alebo podstúpil zmenu biologického pohlavia na iné pohlavie, formou liečby a chirurgickými zákrokmi.

Existuje mnoho organizácií, ktoré sa všade a dokonca aj mimo západného sveta usilujú rešpektovať rozhodnutie človeka zvoliť si svoju rodovú identitu, čo sa nazýva rodová rovnosť. V roku 2012 Svetová zdravotnícka organizácia zverejnila program na podporu politiky na inštitucionálnej úrovni požadujúcej

rešpektovanie rodu, rovnosti a ľudských práv. (3) Medzinárodné organizácie totiž poskytnutím resp. neposkytnutím finančných dotácií vyvíjajú nátlak, aby vnútroštátne orgány a iné organizácie garantovali ľuďom slobodu, že si môžu zvoliť rod, aký chcú. Taktiež ukladajú povinnosť pomôcť pri tejto voľbe v prípade transrodovej osoby poskytnutím lekárskej alebo chirurgickej liečby tam, kde je to potrebné na prispôsobenie biologických sexuálnych charakteristík zvolenému rodu. V mnohých západných krajinách základné zdravotné poistenie alebo národné zdravotnícke systémy čiastočne, alebo úplne, uhrádzajú náklady na túto liečbu a na chirurgické operácie.

Zdroj: pexeles.com

Výchovné programy sa snažia deťom základných škôl vsugerovať, že majú považovať a sami si čo najskôr vybrať svoj rod, kým sú mladí. V prípadoch, keď deti, ktoré sa domnievajú, že sú transgender, ale stále si tým nie sú úplne isté, je možné pubertálny vývoj zastaviť podávaním hormonálneho lieku známeho ako triptorelín, (4) aby dieťa malo viac času uvažovať o svojej voľbe. Okrem vedľajších účinkov triptorelínu však treba mať na pamäti, že mnohí mladí ľudia zažívajú obdobia, v ktorých pochybujú o svojej identite, vrátane identity ich rodu. To je súčasťou normálneho pubertálneho vývoja. Blokovanie puberty za týchto okolností je spojené s rizikom, že zhorší problém, ktorý by inak spontánne zmizol, alebo vytvorí nový problém, ktorý by bez podávania triptorelínu nikdy nevznikol. Treba poznamenať, že po prechode na iné pohlavie sú mnohí transrodové osoby nespokojné, zažívajú psychologické problémy, a preto sa chcú vrátiť k svojmu pôvodnému pohlaviu (5).

Radikalizácia rodu ako koreň rodovej teórie

Rodová teória má svoje korene v radikalizácii feminizmu, počas šesťdesiatych a sedemdesiatych rokov minulého storočia. (6) Tá začala fakticky v dielach Simone de Beauvoirovej (1908-1986). Vo svojej knihe Druhé pohlavie, ktorá vyšla v roku 1949 napísala známu stať:

„Človek sa nerodí ako žena, ale ženou sa stáva. Nijaký biologický, psychický, ekonomický osud neurčuje podobu ľudskej samičky v lone spoločnosti; je to sama civilizácia, ktorá vytvára tento prechodný produkt medzi samcom a eunuchom, označovaný ako žena.“ (7)

“Medzi chlapcom a dievčaťom v období pred dospievaním niet veľa rozdielov. Od začiatku tejto etapy je však chlapec prijímaný do sveta mužov, zatiaľ čo dievča musí zostať vo svete žien a preto má prevziať spoločenskú rolu ženy (zrejme de Beauvoirová hovorí o svojom vlastnom dospievaní v období po prvej svetovej vojne). Od momentu, keď dievča fyzicky dospeje, spoločnosť si k nemu vypestuje určité nepriateľstvo: matka kritizuje jej telo a jeho držanie, zatiaľ čo záujem mužov o jej telo spôsobuje, že sa cíti ako fyzický sexuálny objekt.“

V jej názoroch vidno vplyv teórie Sigmunda Freuda (1856-1939) o polymorfnej perverzite. (8) Podľa tejto teórie mladá ľudská bytosť nie je ani heterosexuálna, ani homosexuálna, ale stáva sa jednou alebo druhou v závislosti od toho, ako sa vyvíjajú psychologické vzťahy s rodičmi. Keď v rodičovskom prostredí dieťa nasmeruje svoje sexuálne túžby k rodičovi opačného pohlavia, dieťa sa stane heterosexuálom. Keď nasmeruje svoje sexuálne túžby na rodiča rovnakého pohlavia, stane sa homosexuálom.

Pod vplyvom týchto myšlienok a ďalších faktorov (9) je radikalizovaný feminizmus presvedčený, že úloha vydatej ženy, ako nástroja na plodenie a výchovu potomstva, je iba spoločenskou rolou, ktorú jej doteraz vnucovala spoločnosť. Je taktiež presvedčený, že sa z nej môže, ba musí oslobodiť prostredníctvom antikoncepcie a umelej reprodukcie. V roku 1970 radikálna feministka Firestoneová hovorí, že po oslobodení od „tyranie reprodukčnej biológie“ (10), by ženy mali mať možnosť vybrať si svoju rolu bez ohľadu na svoje biologické pohlavie. Toto oslobodenie si vyžaduje útok na spoločenskú bunku vytvorenú na reprodukciu a na podriadenie ženy jej biologickému osudu – t.j. na rodinu. (11) Firestoneová rozšírila túto požiadavku na zničenie všetkých inštitúcií, ktoré oddeľujú pohlavia alebo vylučujú deti z dospeljej spoločnosti, ako napríklad základné školy. Ďalšou požiadavkou je „sloboda všetkých žien a všetkých detí robiť to, čo sa im v oblasti sexuality páči.“ (12) Konečná revolúcia feminizmu by týmto spôsobom vytvorila novú spoločnosť, v ktorej sa „ľudstvo vráti k prirodzenej polymorfnej sexualite“ – všetky formy sexuality budú dovolené a prípustné. “(13)

Takže z radikálneho feminizmu vzišla rodová teória. Skutočnosť, že táto teória sa zrodila vďaka širokému zavedeniu hormonálnej antikoncepcie v šesťdesiatych rokoch, ktorá umožnila tzv. oslobodenie ženy od ich reprodukčnej biológie, čím sa pripravila pôda pre úplné oddelenie rodu od biologického pohlavia, opäť ukazuje prorocký charakter encykliky *Humanae vitae* Pavla VI. Encyklika nepredpovedala tento vývoj v roku 1968, keď bola vydaná. Jej význam je však oveľa ďalekosiahlejší a neobmedzuje sa iba na oblasť plodenia. Ďalším dôkazom toho sú pokusy francúzskeho slobodomurára a gynekológa Pierra Simona. Jeho cieľom bolo umožniť ľudskej osobe, nie Stvoriteľovi, aby svojej prirodzenosti a svojmu životu dal vlastnú formu. Spôsob, ako to dosiahnuť, videl v gynekológii. Prvým krokom na tejto ceste bolo podľa neho maximálne rozšírenie antikoncepcných prostriedkov, čo by viedlo k radikálnej zmene ponímania rodiny (14).

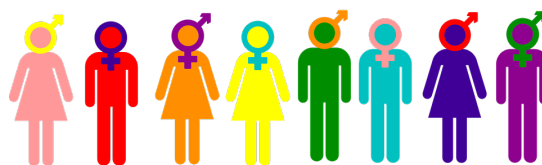
V roku 1990 Judith Butlerová dospela k záveru, že vnucovanie konvenčnej spoločenskej role ženy a heterosexuality, ako normy na prežitie sexuality zo strany spoločnosti, je súčasťou politického plánu založeného na chybnom metafyzickom chápaní substancie. Butlerová sa odvoláva na tvrdenie Friedricha Nietzscheho, že „bytie nepredchádza konanie, uskutočňovanie a stávanie sa,“ (15) a hovorí: „neexistuje identita rodu za prejavmi rodu, ale identita je tvorená tak, že sa uskutočňuje vlastnými prejavmi, ktoré sú jej „výsledkami.“ (16) V konečnom dôsledku by teda bol rod vnútený žene vykonštruovaný mocou, „čiastočne interpretovaný v termínoch heterosexuálnych a falických konvencií“. (17)

To má znamenať, že v rode považovanom za spoločenskú rolu muža a ženy existujú aspekty, ktoré sú spoločensky determinované: to, že ženy vo všeobecnosti zarábajú za rovnakú prácu menej ako muži, skutočnosť, že až donedávna žena v Saudskej Arábii nesmela riadiť automobil, alebo že aj v Holandsku nemohla vydatá žena mať svoj vlastný bankový účet, alebo sa musela vzdať manželstva až do päťdesiatych rokov minulého storočia. Existujú však aspekty, ktoré sú neoddeliteľne spojené s biologickým pohlavím, napríklad rola muža a rola ženy v manželstve, v rodine, v plodení, ako otca a matky.

Rodová teória vo svetle kresťanského pohľadu na človeka

Skutočnosť, že verejná mienka dnes bez problémov akceptuje úplné oddelenie rodu od biologického pohlavia, je dôsledkom „kokteilu“, ktorým je vyššie uvedený hyper-individualizmus s jeho autonómnou etikou a osobitné chápanie človeka, ktoré je dnes obzvlášť dominantné v anglicky hovoriacom svete. Podľa

tohto pohľadu je ľudská osoba ako taká – vedome alebo nevedome – obmedzená na „mysel“, ktorá je racionálnym vedomím a centrom autonómnej vôle, fakticky ide o vysoko komplexné biochemické a neurofyziológické funkcie v sivej hmote ústredného nervového systému a v mozgovej kôre. Je to materialistická vízia ľudskej osoby. (18) Telo je vnímané ako čosi sekundárne a nie esenciálne, pre ľudskú osobu. Telo by pre ľudskú osobu, ktorou je „mysel“ človeka, bolo iba prostriedkom sebvýjadrenia. „Mysel“, ako autonómna ľudská osoba, určuje účel a význam tela, teda aj rodovú identitu bez toho, aby bolo potrebné brať do úvahy biologické pohlavie tela. (19) Sexuálna morálka (gender ideológia) má preto len dve základné normy: človek nesmie škodiť, ani vykonávať moc nad sexuálnym partnerom.

Zdroj: pixabay.com

Táto vízia takmer absolútnej autonómie je však nezlučiteľná so skúsenosťou, že ľudská osoba má určitú slobodu v rámci určitých hraníc: a táto je do značnej miery determinovaná výchovou zo strany rodičov a učiteľov, priateľov, verejnej mienky a masových a sociálnych médií, ako sme už predtým poznamenali. Okrem toho ľudská osoba nie je iba „mysel“, ale tvorí jeden celok s duchovnou a materiálnou dimenziou, s dušou a telom. Ľudská osoba nie je iba duša, ani iba telo, ale „jeden z tela a duše – *corpore e anima unus*“ (Gaudium et spes, 14). (20) Muž aj žena majú rovnakú dušu – inak by mali rôzne esencie – a teda majú rovnakú dôstojnosť. Avšak telo – vrátane reprodukčných a sexuálnych orgánov – taktiež patrí k bytiu ľudskej osoby, a preto je, podobne ako ľudská osoba, samoúčelné a nie iba prostriedkom, ktorého účel môže človek ľubovoľne určiť. Ján Pavol II. píše vo svojej encyklike Veritatis splendor:

„Sloboda, ktorá chce byť absolútna, považuje ľudské telo za surový prvok, zbavený zmyslu a mravných dohier, kým mu sama nedá zmysel“. (oddiel 48). (21)

Ľudské telo však nie je surovým prvkom, ale pretože patrí k bytiu ľudskej osoby, má svoje vlastné ciele a významy, ktoré človek nemôže zmeniť. Muž a žena nie sú dva odlišné druhy, ale predstavujú dve účasti, ktoré sú odlišné a vzájomne sa dopĺňajú v tej istej ľudskej prirodzenosti. Táto komplementarita neznamena rozdiel v dokonalosti alebo stave, ale znamená, že ani muž, ani žena nie sú sami schopní plodenia, iba spolu: manželka daruje otcovstvo manželovi a manžel materstvo manželke.

Komplementarita sa neobmedzuje iba na oblasť manželstva a plodenia, ale vzťahuje sa aj na biopsychické rozdiely v manželskom vzťahu, vo vzťahoch s tretími stranami a so spoločnosťou ako celkom. Muž má tendenciu zameriavať sa na racionalitu, má do istej miery abstraktný vnútorný svet, svoje pocity vo všeobecnosti vyjadruje menej ochotne a uprednostňuje dobrodružstvo a experiment. Žena sa zasa zameriava najmä na konkrétne veci, má väčšiu intuíciu, ľahšie vyjadruje pocity a vo všeobecnosti je starostlivejšia. Vďaka svojej komplementárnosti, ktorá nevylučuje nikoho z rôznych sektorov spoločnosti, sa navzájom dopĺňajú v rodine a v spoločenskom a pracovnom živote. Muži a ženy, ktorí zostali single, taktiež prispievajú svojím talentom k osobnému a spoločenskému životu podľa ich komplementarity mimo sféry

manželstva a plodenia.

Ján Pavol II. obohatil tieto princípy z teologickej perspektívy vo svojej teológii tela. (22) Prvá kapitola knihy Genesis (23) spája rozdelenie ľudskej osoby na dve biologické pohlavia priamo s jej bytím stvoreným na Boží obraz:

„A stvoril Boh človeka na svoj obraz, na Boží obraz ho stvoril, muža a ženu ich stvoril“ (Gn 1,27).

Po ňom bezprostredne nasleduje Boží príkaz mužovi a žene, aby sa množili a podmanili si zem a panovali nad ňou ako správcovia:

„Plodte a množte sa a naplňte zem! Podmaňte si ju a panujte nad rybami mora, nad vtáctvom neba a nad všetkou zverou, čo sa hýbe na zemi!“ (Gn 1,28)

Ján Pavol II. toto spája vo svojej katechéze o teológii tela s exegézou v druhej kapitole knihy Genezis, v ktorej je manželstvo opísané ako najintenzívnejšie spoločenstvo dvoch ľudských osôb:(24)

„Preto muž opustí svojho otca i svoju matku a prilipne k svojej manželke a budú jedným telom“ (Gn 2,24).

Jeden Boh v troch osobách. Boh sám v sebe je spoločenstvom troch Osôb, ktoré sa líšia vo svojich vzájomných vzťahoch, navzájom sa milujú a navzájom sa totálne dávajú. Niečo z “jednoty Trojice” sa odráža v analógii v najintímnejšom spoločenstve osôb, konkrétne v manželstve, v ktorom sa muž a žena, ľudské bytosti, vzájomne dopĺňajú, navzájom sa milujú a dávajú sa jeden druhému na duchovnej a fyzickej úrovni (*Mulieris dignitatem*, 7; (25) *Familiaris consortio* 11) (26).

Ján Pavol II. si taktiež všímal analógiu medzi večným plodením Syna Otcom a Ducha Svätého Otcom a Synom na jednej strane a ľudským plodením na strane druhej. Úplné vzájomné dávanie sa muža a ženy v manželstve sa stáva plodným pri plodení (a výchove) nových ľudských osôb. Plodenie v Bohu, hoci je čisto božské a duchovné, je absolútnym modelom pre ľudské plodenie, ktoré je „vlastné „jednote dvoch“ (*Mulieris dignitatem*, 8).(27) Ľudská osoba dvoch biologických pohlaví a ľudské plodenie sú stvorené na Boží obraz. Esenciálne aspekty mužského a ženského pohlavia ako manželov, ako otca a matky a ako ľudských biologických pohlaví majú teda svoj koreň v tom, že sú stvorené na Boží obraz a sú súčasťou poriadku stvorenia.

Simone de Beauvoirová a ďalšie radikálne feministky vnímajú pohrdanie ženou ako objektom telesných pôžitkov a utlačania, a ako matkou, ktorá je v určitom funkčnom zmysle určená iba na reprodukciu a výchovu v roli a v rode, ktoré jej vnútila spoločnosť. Ján Pavol II. však vidí zdroj pohrdania ženami v prvotnom hriechu, ktorý zatemnil skutočnosť, že muž aj žena boli stvorení v Bohu, ale s následkami, ktoré pre ženu sú vážnejšie. Preto Boh povie žene po páde do hriechu:

„Hoci budeš po mužovi túžiť, on bude vládnuť nad tebou.“ (Gn 3,16).(28)

Čo sa týka vyššie uvedeného, ako prostriedok nápravy proti diskriminácii a pohrdaniu ženami, ktoré možno pozorovať v rôznych prejavoch v priebehu ľudských dejín, Ján Pavol II. odporúča obrátiť sa k poznaniu, že muž aj žena sú v prvom rade ľudskými osobami s rovnakou dôstojnosťou stvorenými na Boží obraz. Zároveň odporúča uznať, že ich vzájomná komplementarita, ako dôsledok ich biologických rozdielov, vrátane základných aspektov ich pohlavia, je zakorenená v ich bytí.

Dôsledky rodovej teórie na ohlasovanie kresťanskej viery

Rodová teória má vážne dôsledky pre ohlasovanie kresťanskej viery. Po prvé, rodová teória, ktorá takmer úplne oddeľuje rod od biologického pohlavia, je v radikálnom rozpore s učením Cirkvi, podľa ktorého sexuálny vzťah môže byť iba medzi mužom a ženou, v manželstve, a musí byť vždy otvorený pre plodenie. Naopak, rodová teória obhajuje slobodnú voľbu rodu bez ohľadu na biologické pohlavie, akceptuje sexuálnu aktivitu podľa toho, ako a s kým sa človeku zachce, a nie je otvorená pre plodenie. Taktiež podporuje tzv. manželstvo medzi osobami rovnakého biologického pohlavia a považuje za morálne prijateľné, aby si takéto osoby adoptovali deti. Akceptuje mimomanželské sexuálne vzťahy, náhradné materstvo a umelú reprodukciu. Okrem toho zmena biologického pohlavia na transsexuála je spojená so sterilizáciou.

Po druhé, rodová teória, ktorá má svoj pôvod v radikalizovanom feminizme, presadzuje zákonnosť umelých potratov – pričom používa eufemistické výrazy ako sú sexuálne a reprodukčné práva -, ktoré majú zabrániť tomu, aby žena, ktorá neúmyselne otehotnela, bola nútená vziať na seba rolu matky, ktorú považujú za vnucovanú spoločnosťou, v minulosti na Západe a ešte dnes v mnohých krajinách sveta. (29).

Po tretie, rodová teória bráni ohlasovaniu kresťanskej viery a podkopáva role otca, matky, manželov, manželiek a vzťahy medzi deťmi a rodičmi. Musíme si uvedomiť, že Sväté písmo, posvätná Tradícia a Učiteľský úrad Cirkvi, i neskoršia katolícka teológia pri ohlasovaní kresťanskej viery používali analógiu medzi vzťahmi troch osôb v Bohu a božským plodením na jednej strane a ľudským plodením na strane druhej. Odstránenie alebo zmena významov otca, matky, manželstva, otcovstva a materstva sťažuje ohlasovanie viery v Boha v troch Osobách, Boha Otca, Krista ako Syna Boha Otca, ktorý sa stal človekom, a Márie ako nevesty Ducha Svätého. Boh je identifikovaný ako Otec a manžel svojho izraelského ľudu. Podkopať zmysel manžela a manželky znamená podkopať možnosť ohlasovania týchto právd.. Týmto spôsobom je znetvorená aj analógia vzťahu medzi Kristom a Cirkvou na jednej strane a medzi mužom a ženou na strane druhej (Ef 5, 21-33). Odhliadnuc od všetkých ostatných argumentov, na tejto analógii je založená skutočnosť, že kňaz, osobne predstavujúci Krista, ktorého nevestou je Cirkev, musí byť mužom. Odtrhnutie rodu od biologického pohlavia by znamenalo, že kňazom by mohol byť rovnako muž alebo žena.

Záver

Poukázanie na omyly genderovej rodovej teórie je mimoriadne naliehavé, pretože ona ohrozuje nielen sexuálnu morálku, ale aj ohlasovanie samotnej kresťanskej viery.

1 Oxford English Dictionary online verzia, August 1, 2014), pozri "Sex," Noun 2.

(<http://www.oxforddictionaries.com/definition/english/sex>) and "Gender," Noun 1.

(http://www.oxforddictionaries.com/definition/english/gender#gender__12).

2 Alternatívou k rodovej teórii je tzv. „queer teória“, podľa ktorej identity nie sú stabilné a jednoznačne neurčujú, kým sme.

3 SVETOVÁ ZDRAVOTNÁ ORGANIZÁCIA, „Gender, equity and human rights at the core of the health response (1. máj 2012),“ pozri: <http://www.who.int/gender/about/ger/en/>.

4 Tento liek blokuje vylučovanie gonadotropínov hypofýzou, hormóny, ktoré stimulujú pohlavné žľazy, aby produkovali pohlavné hormóny testosterón a estrogén.

5 Anderson R.T. spomína niektoré z týchto prípadov vo svojej knihe Keď sa Harry stal Sally: Odpoveď na transgenderový moment, New York/London: Encounter Books, 2018, Kapitola III, str. 49-76.

6 SOMMERS CHR. HOFF, Kto ukradol feminizmus. Ako ženy zradili ženy, New York/London: Simon & Schuster, 1994, najmä kapitola 1 „Ženy v obklúčení“.

7 BEAUVOIR S. DE, Druhé pohlavie II: Žitá skúsenosť, Paríž: Gallimard, 1949, Časť I, kapitola I: „Detstvo,“ str. 13.

8 Freud S., Drei Abhandlungen zur Sexualtheorie, Lipsko/Wien: Franz Deuticke, 1905.

9 Konkrétne, materialistická dialektika a štrukturalizmus, pozri: Eijk W.J., „Kresťanská antropológia a rodová teória,“ (pozri: http://www.vatican.va/roman_curia/congregations/cfaith/incontri/rc_con_cfaith_20150114_esztergom-eijk_it.html), str. 3-6.

10 Firestone S., Dialektika sexu. Prípad feministickej revolúcie, New York: Bantam Books, 1970, str. 206.

11 Tamtiež, str. 206-207.

12 Tamtiež, str. 209.

13 Tamtiež

14 Simon P., O živote predovšetkým, Paríž: Mazarine, 1979.

15 Nietzsche Fr.W., O genealógii morálky, New York: MacMillan, 1897, First Essay “Good and Evil, Good and Bad,” č. 13, str. 47.

16 Butler J., Gender Troubles. Feminizmus a subverzia identity, New York/London: Routledge, 1990, str. 24-25

17 Tamtiež, str. 30.

18 Táto vízia človeka sa nazýva „teória identity ,mysle“, pozri Armstrong D.M., materialistická teória mysle, London/New York: Routledge & Kegan Paul/Humanities Press, 1968 (2a uverejnené v roku 1993); LEWIS S.K., „Argument pre teóriu identity,“ The Journal of Philosophy 63 (1966), str. 17-25.

19 S touto dualistickou víziou človeka sa stretávame v spisoch mnohých radikálnych feministiek. SPELMAN E.V., „Žena ako telo: staroveké a súčasné pohľady,“ Feminist Studies 8 (1982), č. 1, str. 109-131.

20 II. Vatikánsky koncil, Pastorálna konštitúcia *Gaudium et Spes* (7. december 1965), sekcia 14, AAS 58 (1966), str. 1035.

21 Ján Pavol II., „Encyklika *Veritatis splendor* (6. august 1993),” AAS 85 (1993), str. 1133-1228, citát na str. 1171.

22 Ján Pavol II., *Stvoril ich ako muža a ženu: Teológia tela*, Michael Waldstein (red.), Boston: Pauline Books & Media, 2006.

23 Všeobecná audiencia 12. september 1979, v: tamtiež, 2:3-5, str. 135-137.

24 Všeobecné audiencie 14. novembra a 21. novembra 1979, v: tamtiež, 9-19, str. 161-169.

25 Ján Pavol II., „Apoštolský list *Mulieris dignitatem* (15. august 1988),” AAS 80 (1988), str. 1653-1729, najmä 1664-1667.

26 Ján Pavol II., „Postsynodálna exhortácia *Familiaris consortio* (22. november 1981),” AAS str. 81-191, najmä str. 91-93.

27 Ján Pavol II., „Apoštolský list *Mulieris dignitatem*,” op. cit., str. 1670.

28 Tamtiež, sekcie 9-10, str. 1670-1677.

29 COPELON R., CHR. ZAMPAS, E. BRUSIE, J. DEVORE, „Ľudské práva začínajú od narodenia: medzinárodné právo a práva plodu“, *Záležitosti týkajúce sa reprodukčného zdravia* 13 (2005), str. 120-129.

Pozri SEN G., P. ÖSTLIN, *Nerovnaká, nespravodlivá, neefektívna a neúčinná rodová nerovnosť v zdravotníctve: Prečo existuje a ako ju môžeme zmeniť. Záverečná správa pre WHO Commission on Social Determinants of Health*, 2007, str. 17, pozri:

http://www.who.int/social_determinants/resources/csdh_media/wgekn_final_report_07.pdf.

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/kardinal-willem-eijk-proti-rodovej-rovnosti/>